

PINAR

Kültür – Sanat – Edebiyat

ÇOBANLIKTIR ALINYAZIM

Hey gidi Karabaş hey...! Ömrüm bu dağlarda geçti. Henüz on dördüneyken hem anasız hem de babasız kaldım ve işte o an başladım bu çileyi çekmeye.

Bana anamdan babamdan geriye kalan tek şey bu hayvanlar oldu ve o zaman küçük yaşta büyük olmak zorunda kaldım.

Köyde ne tanıdığım var ne de akrabamız. Dağlar evim olmuş, koyunlarsa yoldaşım... Bizim malımız mülkümüz de yoktur ki; satıp buralardan gideyim. İşte o zamandan beri sefalet içindeyim. Dünya bana sırt çevirmiş, kader bana oyun oynamış, bak ne haldeyim.

Bazen bir kuru ekmek yiyip, bazen de aç karnına yatarım. Köydeki arkadaşlarım beni hep dışladılar, aralarına almadılar. Sen yetim öksüz bir çocuksun dediler. Yoldan geçerken verdiğim selamı dahi almadılar. Suçum neydi, bir türlü anlayamadım. Neden bu düşmanlık, neden bu öfke?

İşte Karabaş, o vakit anladım ki; köyde daha fazla kalamam, yazları içimi serinletecek bir suyu kışları içimi ısıtacak bir çorbayı çok gördüler bu gariban çobana. Meğersem yokluk benim alın yazımmış. Artık buralardan gidiyorum. Elveda İkipınar Dağları, elveda doğduğum yer! Belki yine gelirim bambaşka bir surette, kim bilir, haydi selametle..!

Bayram Can KARAGÖZ

İÇİMDEKİ ÖZLEM

Eski günleri özleyorum, o sıcak sohbetleri, akşam olunca gelen misafirleri ve sokakta oyun oynamayı.

Günümüzde bu sıcak sohbetler yerini zoraki bir selamlaşmaya bırakmış durumda. Çoğu zaman Allah'ın bir selamını bile çok görüyoruz birbirimize. Nasıl bu hale geldik bilmiyorum doğrusu. Bunun sebebini kendime soruyorum ama bir yanıt alamıyorum. İnsanlar bir buzdolabı gibi olmuş sanki.

Akşam eve gelince ilk iş televizyonun kumandasını alıp o 'aptal kutusu'nun karşısına geçmek oluyor. İnsanların yegane eğlencesi televizyon, internet ve kendini akıllı zanneden telefonlar olmuş. Ne bir komşuluk ne bir ahbaplık kalmadı artık. Beton yığını apartmanlarda, tek göz odalara hapsedtik kendimizi. Anne babayı; evlat atayı tanımaz oldu. Sanki aynı evde aynı havayı teneffüs etmiyorlarmış gibi davranıyorlar. Aynı çatı altında iki yabancıyı oynuyorlar.

Sana sesleniyorum ey insanoğlu! Kendine gel, özüne dön, fitratını hatırla! Daha ne kadar yabancılaşacaksın kendine, çevrene, ailene? Benim hala umudum var. Allah'tan umut kesilmez. İnsandan da umut kesilmez. Ha gayret, topla kendini, özüne dön!

Sinan ESİRİNGÜ

YALNIZ SOKAK

Çıkıp dolaşıyorum akşamüstü,
Bir baştan bir başa.
Hep yalnızlık ...
Ey Sokak!

Unutulmuş şarkılarda kaldım,
Gece yanan lambalar
Bir boşluğu aydınlatıyor.
Ey Sokak!

Bakıyorum senin kıvrılan tozlu yollarına,
Hep bir sitem var,
Hoşnut olmuyor artık senden insanlar.
Ey Sokak!

İnsanları senden soğutan ne?
Nedir bu yalnızlık?
Sorduğum hiçbir soruyu geri almıyorum.
EY SOKAK !

Sinan ESİRİNGÜ

KUTUNUN SIRRI

Üstümü güzelce giyindim. Sokağa çıktım ve yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Sokağın kenarında siyah bir kutu gördüm. Acaba baksam mı diye düşündüm sonra belki tehlikeli bir şeydir diye vazgeçtim. Kutu sallanmaya başladı birden, merakım iyice arttı. Heyecanla kutuya doğru yaklaştım ve açtım. Kutunun içinde küçük yavru bir kedi vardı, çok sevimli bir şeydi doğrusu. Acı acı miyavlamaları yüreğimi burkmuştu, belli ki karnı açtı. Minik yavruyu kucağıma aldım ve köşedeki bakkaldan bir kutu süt alarak önüne koydum. İştahla bitirdi sütü kısa sürede. Miyavlamaları kesilmişti. Karnı doymuştu anlaşılın.

Onu ürkütmeden sevdim ve düşünmeye başladım. Ben bu kediyi eve götürürsem annem izin vermez, burada bıraksam açlıktan ölür. En iyisi anneme göstermeden çok az kullandığımız balkona götürmekti.

Kutuyu aldım ve evin yolunu tuttum. Kediyi annem görmeden kendi odamın balkonuna koydum. Onu bir hafta boyunca annem görmeden besledim. Ne var ki ikinci haftanın ilk sabahı annem balkondaki çiçekleri sulamaya çıktığı sırada kediyi fark etti. Bana kızıp yavruyu kapının önüne koyacak diye çok korkmuştum; fakat bu davranışım annemin çok hoşuna gitmişti. Çünkü o da küçükken annesinden gizli kendi balkonunda minik bir köpek yavrusu beslemiş. Annem de kediyi çok sevimli buldu. Kediyi birlikte beslemeye başladık. Annem heyecanla sordu:

- Kızım bu kediyeye bir isim koydun mu ?
- Hayır anne, hiç aklıma gelmedi.
- Bence adı “Kahviş” olsun, çünkü gözleri kahverengi.
- Bu isim benim de çok hoşuma gitmişti.
- Peki anneciğim, sen nasıl istersen kedimizin ismi Kahviş

olsun

ÇANAKKALE

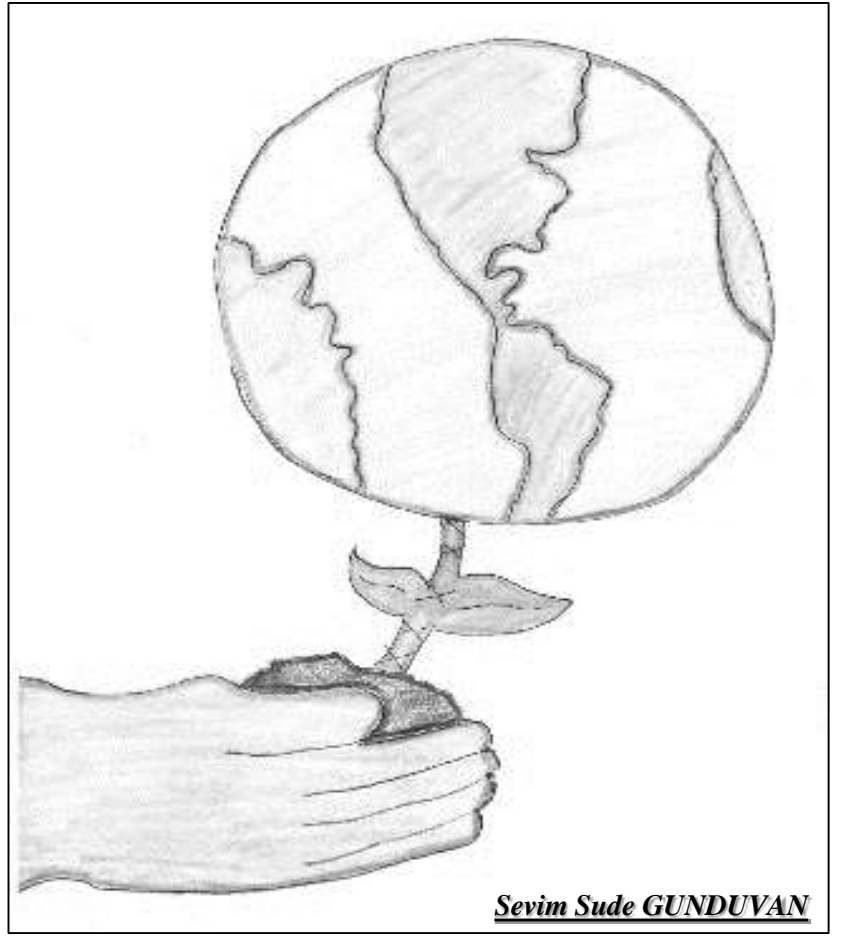
Adına binlerce destan yazılan,
Yıllar sonra bir bir anılan,
Toprağına taşına yazılan,
Çanakkale mi şehit yoksa şehit mi Çanakkale?

Adım Adım koşan asker,
Düşmanını yenen asker,
Vatanını seven asker,
Çanakkale mi şehit, yoksa şehit mi Çanakkale?

Tüm dünyaya örnek olan asker,
Komutanıyla yürek asker,
Vatan millet diyen asker,
Çanakkale mi şehit yoksa şehit mi Çanakkale?

Çanakkale geçilir mi sandın,
Topuna tüfeğine mi kandın,
Türk’ü yenebileceğini mi sandın,
Çanakkale mi şehit yoksa, şehit mi Çanakkale?

Furkan ÖZBEK

Sevim Sude GUNDUVAN

İki ay sonra Kahviş iyice büyümüşü ve iki tane kedi yavrulamıştı. Onlara da isim olarak “Maviş” ve “Yediş” isimlerini uygun gördük. Maviş ve Yediş’i her gün besliyordum üç ay içinde onlar da kocaman olmuştu. Her geçen gün onlara daha çok bağlandığımı hissediyordum. Öğretmenimiz hayvanların insanlara çok iyi birer dost olduğunu söylerdi hep. Gerçekten de öyleymiş. Kahviş ve yavrularından sonra bunu daha iyi anlamıştım. İyi ki o gün Kahviş’i kaderine terk etmeyerek yanımda getirmişim. Yoksa böyle bir sevgiden ve dostluktan mahrum kalacaktım. Aferin bana, ne iyi yapmışım..!

Zeynep TİFTİKÇİ

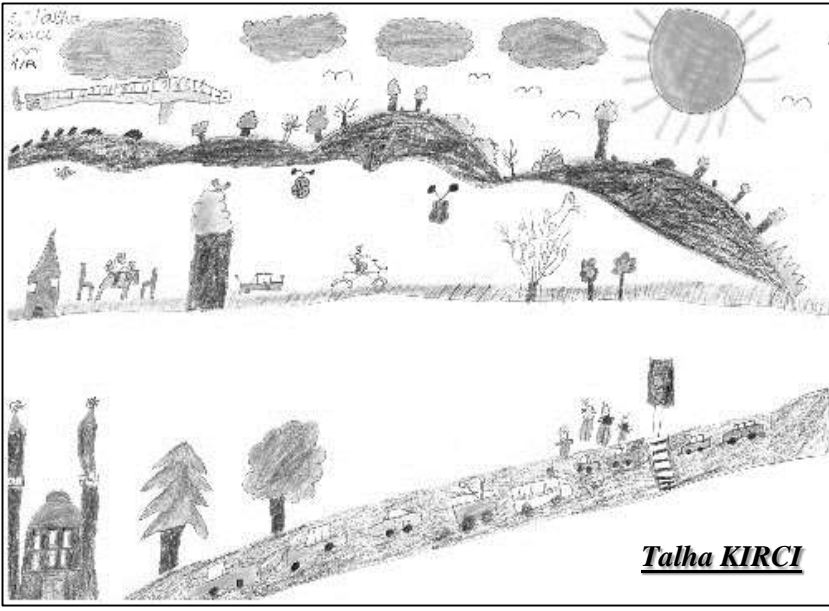
TÜRKİYE’M

Gece gündüz havasıyla,
Kahverengi toprağıyla,
Neşe dolu insanlarıyla,
Güzel yurdum Türkiye’ m.

Dağlarıyla denizleriyle,
Çeşit çeşit meyvesiyle,
Güzel mi güzel insanıyla,
Güzel yurdum Türkiye’ m.

Acısıyla tatlısıyla,
Gürül gürül akan pınarlarıyla,
Neşe saçan çocuklarıyla,
Güzel ülkem Türkiye’ m.

Aleyna Kevse DEMİRCİ

Talha KIRCI

BİR KÜÇÜK TESELLİ

Çok güzel bir güne uyanmıştık Babam erkenden işe gitmişti, annem ise kardeşimin üstünü değiştirmekle meşguldü, ben de elimi yüzümü yıkıyordum .Okul kıyafetlerimi giydim ,sonra annemin marifetli elleriyle hazırladığı kahvaltımı yaptım.

Çantamı alarak okul yoluna düştüm. Herkes bahçede toplanmıştı . Neler olduğunu sordum arkadaşlarıma. Müdür Bey'in bir konuşma yapacağını söylediler. Herkes merakla yapılacak konuşmayı bekliyordu. Nihayet beklenen an geldi, herkes can kulağıyla söylenenlere odaklandı. Müdür Bey isteyen herkesin bir günlüğüne kardeşini okula getirebileceğini söyledi. Sevinç çığlıkları havada yankılanıyordu ben de çok mutlu olmuştum.

Derse girdik. Biraz ders işledikten sonra öğretmenimiz ev ödevi olarak 'umut' kelimesinin bize çağrıştırdıklarından yola çıkarak bir yazı çalışması yapmamızı istedi.

Eve geldim ve yemeğimi yedikten sonra ev ödevim için düşünmeye başladım ; fakat aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Annemden yardım istemeye karar verdim. Annem bana umudun en değerli hazine olduğunu ve ne olursa olsun kaybedilmemesi gerektiğini söyledi. Bu söz bana ilham olmuştu, buradan yola çıkarak güzel bir yazı yazmıştım. Annemin yanına giderek ona teşekkür ettim ve bir günlüğüne okula kardeşimizi götürebileceğimizi söyledim, annem bunu olumlu karşıladı .

Ertesi gün annem kardeşimi pırıl pırıl yapmıştı .Ben de kıyafetlerimi giydim ,çantamı alarak kardeşimin elinden tuttum ve beraber okul yoluna düştük. Sınıfa girdik ve herkesin kardeşini getirdiğini gördük. Sadece bir kişinin kardeşi yoktu sınıfta. Melek bir köşede üzgün şekilde oturuyordu. Onun küçük kardeşi yoktu; ama dünyalar kadar tatlı bir ablası vardı . Ne var ki o da kısa zaman önce evlenmişti, umutla doğacak olan kardeşinin yolunu gözlüyordu. Annesi hamileydi ve doğuma sadece birkaç hafta vardı; ama ne yazık ki anne karnındaki bebek sağlıklı değildi , en çok da buna üzülüyordu .

Öğretmenimiz geldi ve kardeşlerden kendilerini tanıttı. Herkes kısaca kendini tanıttı. Tanışma faslından sonra sıra ödevle ilgili konuşmaya gelmişti. Önce ben söz aldım. Umudun en değerli hazine olduğunu ve yaşamda başımıza ne gelirse gelsin umudumuzu her zaman taze tutmamız gerektiğini söyledim. Bunları söylerken sürekli Melek'in gözlerinin içine bakarak onu teselli etmeye çalışmıştım. Teneffüste yanına gittim ve teselli edici sözlerime devam ettim. Biraz olsun rahatlamış görünüyordu; hatta yüzünde küçük de olsa bir gülümseme belirmişti. Sımsıkı sarıldım ona ve ne zaman ihtiyacı olursa yanıma gelebileceğini söyledim. Zaten dostluk da böyle bir şey değil miydi? Sıcak bir dokunuş, içten bir gülümseme bazen pek çok sorunun üstesinden gelebilirdi. **Merve TİFTİKÇİ**

GÖZLERİ SAKLANMIŞ GÖKYÜZÜNE ANNEMİN

Henüz çok küçüktüm, sekiz dokuz yaşlarındaydım belki. Annem ciddi bir hastalığa yakalanmıştı, ameliyat olması gerekiyordu . O yaşlarda ameliyat ve ölümden korkuyorsunuz .Ben de korkmuştum .

Annem hastaneye yatmıştı . Ben ise evde umutla annemin iyileşmesini bekliyordum. Geceleri ellerimi semaya kaldırıp dualar ediyordum rabbime, annemi iyileştirmesi için.

Sabah hastaneye annemi görmeye gidecektik . Kahvaltıdan sonra babam bizi arabaya bindirdi. Umutlarımı da yanımda götürüyordum. Hastaneye gittiğimde bizi annemin yanına almadılar, nedeni anlayamamıştım .Bahçeye geçip annemin pencereden bize gülümseyip el sallamasını bekledim . Bir yanda da doktordan gelecek olan iyi haberlere kilitlenmiştim.

Annem pencereye geçip bize el salladı, o an dünyalar benim olmuştu sanki. Teyzem iki uzun çikolata getirdi ,biri bana diğeri kardeşime.

Kardeşim hemen yedi fakat ben yiyemedim .Ya bu çikolata annemden gelen son şeyse diye düşündüm. Ağlamadım, annemin iyileşeceğine dair inancım sonsuzdu.

O gece eve döndüğümüzde sevdiğim pek çok şeyden vazgeçmişim . Sevginin kotalı bir şey olduğunu düşünüyordum . Anneme olan sevgim başkalarını seversem eksilir sanıyordum.

Babam annemin iyileşmesinin çok zor olduğunu söylüyordu. Bu beni üzse de umudumu yitirme düşüncesi beni daha da mutsuz ediyordu. O yüzden sürekli tazeliyordum umudumu.

Annem ameliyattan bir iki hafta sonra iyileşti. Eve geldiğinde umutlarımın boşa olmadığını anladım .Şimdi annem de çok iyi ben de. Allah huzurumuzu eksik etmesin .Benim en kıymetli hazinem annemmiş meğer. Hala elini öpecek bir anneniz varsa onu çok sevin .Anneme her sarıldığımda Allah'a şükrederim. Onun masmavi gözlerinde bulurum teselliyi, sımsıcak bakışı ısıtır içimi.

Tuğçe HARATLAR

YAZIK ETME KENDİNE

Merhaba arkadaşlar, ben sizlere alkol ve sigaranın zararlarından bahsetmek istiyorum. Alkol ve sigara zehirdir, tuzaktır. Bu tuzağın sahibi şeytan ve biz bu tuzağa maalesef her zaman düşüyoruz.

Sigara veya alkol kullanmamızın en büyük sebebi dertlerimizden kurtulmak. Fakat alkol veya sigara içersek dertlerimizin katlanarak artacağını düşünemiyoruz. Alkol içtiğimizde, alkolün tanecikleri hızla vücuda yayılarak bizi sersemleştiriyor. Ve bu anda bizde sevdiğimizize zarar verebiliyoruz. Sigara içtiğimizde ise gencecik ve turp gibi vücudumuza yazık ediyoruz. Akciğerlerimiz çürüyor. Ve kanser, sonunda korkunç şekilde bir ölüm bizleri bekliyor. Peki ya ölümden sonra mı? Şeytan galip geliyor ve bizi kandırarak planını tamamlıyor. Biz de Allah'ın bize emanet ettiği bu eşsiz benzersiz güzellikteki cana kıydığımız için ve alkolün etkisiyle zarar verdiğimiz tüm sevdiğimizimizin bu acılarına karşılık cehennemde acı çekiyoruz. Allah korkusu olan bir Müslüman alkol veya sigara kullanmaz

Sigara ve alkol bizi şeytana yaklaştırır, cehennem kapısını açar ve oraya sokar. Namaz, Kur'an, sünnete uygun yaşam bizi Allah'a yakınlaştırır, cennetin kapısını açar ve biz oraya gireriz.

Her sigarayı içine çektiğinizde, her alkolü yudum yudum içtiğinizde o kokuya o dumana nasıl dayanıyorsunuz? Oysaki cennetin o doyulmayacak güzel kokusunu hiç düşünmediniz mi?

Cennette akan o ırmakla yıkanın, onu görün. Tövbe edin, alkol ve sigara kullanmayın. Çünkü alkol ve sigara şeytanın tuzağıdır, oyunudur ve şeytan kazanırsa artık tuzaktan kurtuluş yolunuz yoktur.

Cehennemde kül olana kadar yanmak mı? Yoksa bir namazda Allah'a yaklaşmak mı? Bir abdestte huzuru bulmak mı? Cenneti tatmak mı?

Lütfen bir kez daha düşünün ve artık tövbe edin, alkol ve sigara kullanmayın

Zeynep ELVERDİ

ORMAN

Ağaçlar meyve verir,
Kuşlar olur ağaçlarda,
Dağda kuzular yayılır,
Ağaçlar yakılır mı hiç..!

Sevelim çiçekleri
Orman yanarsa ağaçlar da yanar
Hem ağaçtan kağıt yapılır,
Sevgiyle üzerine yazılır.

Refia TİŞRA

TÜRKİYE'M

Türkiye'mde dağlar var,
Ne güzel güneş parlar.
Etrafına baksana,
Hayallere dalsana.

Türkiye'm çok güzeldir,
Bana göre özeldir.
Haydi, gezip görelim,
Her yerini bilelim.

Türkiye'mde güller var,
Malatya'da kayısılar,
Çok tatlı karpuzlar,
Kırmızıdır elmalar.

Azra DEVELİ

GÖKYÜZÜNE BAKIP ALDANMA

Gökyüzüne bakıp aldanma çocuk,
Senin toprakların kanla karıldı.
Şu toprağa bakıp aldanma,
Bu toprak kanla yoğruldu,
Senin atalarının kanıyla.

Şu bastığın toprak var ya,
İşte şu üzerine basılan toprak...
Şu üzerine değersizce bastığın toprak var ya,
Çanakkale'nin eseridir,
Senin atalarının eseridir.

Çanakkale kanla yazıldı tarihe,
Kanla görüldü hesabı,
Kanla çözüldü işi,
Çanakkale kanlı,
Dur Yolcu...

Çanakkale'deydi efsanenin adı,
Çanakkale'deydi kilitli kapı,
Çanakkale'ydi,
Çanakkale'ye gitti Mehmetçik.

Gökyüzüne bakıp aldanma çocuk,
İşte senin vatanın bu kanlı toprak ,
Ne desem yetersiz,
Tarih yazdı bir kere şanlı zaferi..!

Hazel ESİRİNGÜ

İMTİYAZ SAHİBİ

Şahin DERİCİ

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hakan İLDEŞ

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Kenan TAŞ

GÖRSEL DANIŞMAN

Seda DUVAN

YAYIN KURULU

Selçuk İZMİRLİ

Kenan TAŞ

Seda DUVAN

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK DURLUPINAR İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Dumlupınar Mahallesi 0 312 822 53 57